

Låt oss knyta ihop säcken!

När du kommit ända hit i din läsning av vårt magasin tror vi att du är fylld med samma stora känsla som vi. Det intressanta med den känslan är, att den är av något annorlunda slag än den vi får när vi tittar upp mot stjärnhimlen om vintern, när vårsolen värmer vår hud, när sommarkvällen fylls av kaprifoldoft eller träden får sina glödande höstfärger. Det där inger oss också stora känslor, och det är tragiskt att vi så ofta rusar fram i livet med blicken på morgondagen eller nästa avlöning eller nästa semester att vi glömmet att ta tillvara de där stunderna.

Men känslan vi i redaktionen har efter att ha satt samman det här numret är stor även för att vi anat konturerna av ett intellekt mycket större än vårt eget – Guds omätliga kunskap, visdom och makt.

Vi inser att skapelsen döljer lager efter lager av sinnrikheter som vi aldrig hade kunnat räkna ut på förhand. Och när

ett lager är avslöjat väntar nästa. Och nästa. Och det tar liksom aldrig slut. Ständigt nya strukturer, nya samband, och varje ny upptäckt väcker ständigt en rad nya frågor. Är det vad vi skulle förvänta oss av en mekanism grundad på slumpmässiga mutationer och ett planlöst samspel med en föränderlig miljö? Vi på Genesis har svårt att tänka så. Vi tycker att det är så mycket rimligare att det mönstret är en avspeglning av en allsmäktig Skapare som inget hellre önskar än att vi ska se hans härlighet i skapelsen och tacka och ära honom för det.

Vi inser också att alla jordens kategorier av levande organismer verkar förbundna med varandra på olika sätt. Tänk bara på alla de viktiga funktioner som till och med de för våra nakna ögon osynliga livsformerna har, bakterier och virus, till exempel i form av symbios med växter, djur och oss själva. Är det överhuvudtaget förnuftigt att tänka sig att en sådan värld, ett sådant jättelikt system, skulle kunna uppstå gradvis en livsform i sänder under årmiljonernas lopp? Det förutsätter ju att de flesta varelser förr i tiden kunde klara sig förträffligt *utan* de symbiosförhållanden som de idag är beroende av för sin överlevnad. Var fanns då drivkraften att etablera dessa?

Mångfalden som sådan med dess mönster av likheter och skillnader, mönster i form av organismvärldens alla sinnrikheter och mönster i fossilen pekar alla i en och samma riktning, bort från naturalismens världsuppfattning. För vad finns

WELLCOMCOLLECTION

det egentligen för skäl till att förvänta oss att planlösa processer förmår skapa en värld så till brädden fylld av geniala saker att mänsklighetens skarpaste intellekt bara förmår skrapa på ytan?

Tänk om hela biosfären – den levande delen av vår jord – i någon mening är ett oreducerbart system? I så fall måste hela ekosystemet jorden ha uppkommit på mycket kort tid. Tänk att det är precis det vi kan läsa innantill i skapelseberättelsen – livet skapades under loppet av fyra dygn (dag 3–6)!

För all del – visst kan djur- och växtarter utrotas utan att hela ekosystem brakar samman. Ekosystem med stor biologisk mångfald utgör täta nätverk med en inbyggd redundans (se not 7 på s. 25) som gör att en viss arts ekologiska roll kan övertas av en eller flera andra arter. Många växt- och djurarter har också bevisligen utrotats under jordens historia. Men man kan plocka bort gener från levande varelser också, en i sänder, tack vare att det även i arvsmassan finns en inbyggd redundans för att livet ska vara robust mot olika slag av förändringar. Ändå finns någonstans en gräns – när man tar bort en gen för mycket så dör organismen. Tänk om ekosystemet jorden löper en liknande risk att haverera i takt med att den biologiska mångfalden minskar! Är det vad Gud i sitt allvetande uppenbarat i Bibeln sista bok?

Hoppas inte det, tänker du kanske. Kanske borde vi snarare tänka: Hoppas det. För då finns det ett säkert hopp om en

ljusnande framtid. Gud gav de första människorna uppdraget att bruka, vårda och förvalta jorden med alla dess livsformer. Det uppdraget har vi svikit, och vi är alla medskyldiga på ett eller annat sätt. Utan en fast och positiv målbild är det lätt att gripas av missmod och förlamande frustration över regnskogarna som skövlas och korallreven som bleks som en konsekvens av mänsklig dårskap och fåfänga. Med det bibliska hoppet om en ljus framtid och genom att avvisa den falska, obibliska, fatalistiska principen att "Gud kommer att fixa allt åt oss" får vi kraft och vilja att aktivt verka för fred, frihet och försoning vilket utgör grundförutsättningar för ett framgångsrikt miljöarbete. Bara då finns det hopp för jorden och dess mångfald.

Summa summarum: Gud ska ha äran för sitt verk. Och vi är kallade till att vara hans medarbetare. Vad kan vara större än det?!

/Redaktionen